

fogalmazni, nem a líra klasszikus szövegvilágán belül mozog, sokkal inkább a saját, az egyszerű (néhol közhelyesnek nevezhető) nyelvi térben dolgozik. Ezen a ponton jelentős mértékben eltér az emlegetett csoportosulások poétikai vonulatától, ugyanakkor a tartalmi értelemben vett „új komolyság”, gondolok itt a test-identitás kérdés feldolgozására, pontosan beleillik az említett irányzatba.

Összefoglalva elmondhatjuk, hogy Áfra János első könyve mindenképp egy kiemelkedő, kiemelhető verseskötetként kezelendő a mai magyar fiatal lírában, és úgy gondolom, ez a fajta hang már, vagy legalábbis a jövőben helyet talál majd magának, és még merészebb, még újabb anyaggal tölti fel azt, és vezet talán, ahogy a szerző írja „a mindent látásból a fény hiányába”.

ÓRA ÉS DRAPÉRIA (2001)